

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Dragi gosp. Doropoljski!

Po treh letih, odkar sem naročen na »Zvonček«, Vam prvič pišem in prosim, da te vrstice priobčite v svojem koticu. Jako rad ga prebiram, posebno pa povest o Kekcu. Najbolj me pa zanimajo uganke; tudi jaz sem sestavil besedno uganko in želim, da bi jo priobčili. Drugič Vam pošljem kako sliko.

Star bom letos 11 let. Hodim v 5. razred. Imam še enega bratca in sestrico, ki jima pripovedujem povestice iz »Zvončka« in sta takrat prav pridna.

Presrečno Vas pozdravlja hvaležni

Ivanček Klun.

Odgovor:

Ljubi Ivanček!

Pričakujem, da mi pošlješ napovedano besedno uganko in sliko. Ako bo dobra ena in druga, bom porabil obe — seveda ne takoj, ker moram vedno računati s tesnim prostorom.

Dragi g. Doropoljski!

Oprostite, da Vam tudi jaz pišem nekaj vrstic. Jako mi ugaja Vaš »Zvonček« in tista povest o Kekcu in Vaš kotic. Prosim Vas, če bi tudi mene sprejeli v svoj kotic.

Silno rada hodim v šolo, in sicer obiskujem 6. razr v Studencih pri Mariboru.

Končujem za danes pismo, ker se imamo za jutri mnogo učiti. Imam rada vse predmete, najrajša pa risanje. Časih izrezujem papir in zlepih lepo sliko.

Lepo pozdravlja vse koticarje, posebno pa Vas

Marjetica Esihova,

učenka 6. razr. v Studencih pri Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Marjetica!

Zdi se mi prav, da Te ni odvrnilo od učenja niti pismo, ki si ga pisala meni. Najprej dolžnost, potem pride zabava in razvedrilo. Delaj vedno tako in nikoli Ti ne bo žal.

*

Gospod Doropoljski!

Blagovolite sprejeti borno povestico, ki Vam jo pošiljam v nadi, da je ne boste zavrgli, seve, ako ni preskromna. Ako jo bom — na svoje veselje — zagledala v »Zvončku«, si bom upala drugič poslati še katero iz svoje male zbirke.

Ankica.

Strune, milo se glasite, milo, pesemca, žaluj!

Kakor vsak večer so zopet peli fantje neke na drugem koncu vasi. Njih melodije so se glasile v tiho, lepo poletno noč. Hladen vetrič je majal veje košate lipe nad menoj. Pod to lipo sem preživela največ ur v detinskem veselju, pod njo sem sanjarila — in še sedaj sanjarim največ poletnih večerov. Na nebu je luna čuvala zvezde kakor pastir svoje ovčice. Drobne, svetle zvezde so si pomežikovale. Zdaj pa zdaj se je katera utrnila. Svetel trak je zažarel na nebu in izginil.

Zopet sem sedela sama pod stoletno lipo in premišljala...

Da, da, lepo je bilo v detinskih letih! Toda kaj je to?...

Strune, milo se glasite, milo, pesemca, žaluj!...

Gotovo gode zopet slepi goslar svojo tako priljubljeno pesemco. Svira jo in se

spominja svoje vnukinje Ankice, ki jo je tako ljubil, ki mu jo je pa nemila usoda že tako kmalu ugrabila.

Kdo ni poznal Ankice? Saj je bila vedno na pašniku pri svoji ljubi čredi. Deset let je štela. Čuden otrok je bil to; nikdar se ni igrala, nikdar veselila z drugimi otroki. Po dnevi je pasla in dasi bi se lahko igrala z drugimi pastircami, je rajša posedala pod kako smreko ali pa metala majhne bele kamenčke v žuboreč potoček, ki je hitel dalje v nedosežno daljavo. Najrajša pa je sedela tik ob potoku na veliki, z zelenim mahom obrasli skali ter nemo, skoraj plaho zrla v potok ali pa v bele oblačke, ki so se podili po sinjem nebu. In takrat se je često jokala. Če si jo vprašal: »Ankica, zakaj se jokaš?«, te je žalostno pogledala z velikimi, črnimi očmi in tiho odgovorila: »Ne vem.« Potem pa je klonila mala, s črnimi kodri pokrita glavica na prsi in zopet je premišljala dalje in sanjala. Redkokdaj se je posmejala. In kadar se je, so se pokazali izza rdečih usten kakor marmor beli zobje.

Zvečer je poiskala majhno piščalko in zapiskala. Kmalu je bila vsa čreda zbrana, zakaj kravice so dobro poznale glas svoje pastirice, a tudi ovčice niso hotele zaostati za njimi.

»Tacek«, njeno najljubše, kar je imela na svetu, majhen, bel kužek z veliko, črno liso na glavi in z rdečim trakom okolo vratu, ki je bilo vanj vdelano njegovo ime, je tudi kmalu priskakljal, in nato se je odpravila vsa družina proti domu. Ko pa so zapeli v vaški cerkvi zvonovi »Ave Marijo«, takrat je bila Ankica že doma pri slepem dedu, ki ga je imela za Tackom najrajša. Potem pa sta šla pod smreke. Ded je vzel svoje gosli in Ankica ga je prijela za roko ter ga odvedla venkaj pod smreke. Tam so se zbrali skoraj vsi vaščani, če niso imeli doma posebnega opravila. Pogovarjali so se in poslušali slepega deda, ki so ga jako čislali. Otroci so se tačas podili in skakali po bližnjem travniku. Ko pa je jel ded uglašati svoje gosli, so tudi ti prihiteli, da slišijo slepega deda in Ankico, ki je edina izmed otrok ostala pri odraslih. In potem so peli pozno v noč. Slednjič so si voščili lahko noč in odšli vsak na svoj dom. Vračajoč se domov, je večkrat vprašala Ankica svojega deda: »Dedek, kdaj pa pride mamica? Vedno mi pravite, da pridejo kmalu po naju a je ni nikoli!« Na tako vprašanje se je ded vedno razžalostil, zakaj vedel je, da se mamica ne vrne nikoli več, a vedel je tudi, da ju bo z njo kmalu združila bela smrt. On je bil bolehen, a tudi Ankica ni bila zdrava. Že zgodaj se je je bila prijela jetika. Zato je rekel: »Le potrpi, Ankica, saj pride kmalu po naju, in potem bo lepo obema!« — »Da, da,

dedek; potrpele bom, počakala, če pride kmalu.«

»Kmalu, kmalu, Ankica!«

In res, prišla je kmalu! Komaj so ozele neli travniki, že je legla Ankica in ni več vstala. Na Veliko soboto, ko so veliko-nočni zvonovi vabili k vstajenju, je rekla Ankica dedku: »Ali slišite, dedek? Kako lepo! Dedek! Kar vstala bi in šla k vstajenju! Pa čakajte! Drugo leto bom pa zdrava in lahko pojdem, in tudi vi pojedete, dedek!«

»Tiho bodi, tiho, Ankica, saj pojdeva oba,« je rekel ded, a vedel je, da Ankica ne pojde nikdar več k vstajenju!

Zopet se je oglasila Ankica: »Dedek, dedek, mamica gre, ali jo vidite, dedek? Tako lepa je in smehljala se mi!«

»Vidim, vidim, Anka!« je rekel ded, dasi ni ničesar videl, saj je bil slep! Ko so pa zapeli velikonočni zvonovi drugič, je Ankica zaspala. In ko je ležala na postelji vsa v cvetju, se je smehljala, kakor da bi hotela reči: »Ne jokajte, dedek, tudi vi pridete kmalu za mano!«

Kmalu so zrasle na grobu male Anke vijolice in šmarnice. Gost bršljan pa je ovil vsu gomilo.

Tega umrlega življenja me je spomnila mila pesem, ki jo je godel slepi ded:

Strune, milo se glasite,
milo, pesemca, žaluj!

Tožna pesem ljubljenska Ankice in slepega dedka...

Alma Svobodova,
učenka III. raz. II. dekl. mešč. šole
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Alma!

Rad sem sprejel v svoj kotichek Tvojo žalostno povest. Sedaj pa čakam, da mi pošleš kaj veselega. Saj nam kaže življenje tudi jasne in lepe trenutke, ki dvigajo našo dobro voljo in bude v nas radostna čuvstva.

*

Blagorodni gospod!

Slišala sem, da sprejemate pisma otrok. Zato mi je papa dovolil, da Vam tudi jaz pišem. Hodim v III. a razred na Jesenicah. Miklavž in Božiček sta mi veliko prinesla. Ali sta Vam kaj? Tudi jaz si naročam »Zvonček«, papa bo pa plačal, čeprav ima majhno plačo. Ali Vam bom smela še kdaj pisati?

Srčno Vas pozdravlja

Cvetka Hudětova.

Odgovor:

Ljuba Cvetka!

Miklavž in Božiček kar neopazeno švigeta mimo mene. Mudi se jima vsako leto k dobrim in pridnim otrokom, zato nimata

za starega moža niti časa niti darov. Meni so najdražji darovi iskrena in jedrnata poročila mojih zvestih koticarjev. Teh ne premami s svojim bleskom niti Božiček, niti mi jih ne pobaše v svoj koš rogati parkelj!

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Oglašam se šele prvič, akoravno sem že drugo leto naročnica Vašega lista. Hodim v 7. razr. II. odd. Papa in sestra Marta sta moja učitelja. Najljubša predmeta sta mi prostoročno risanje in ročno delo, ki ga poučuje ga. Kunejeva. Vsak prosti čas pa uporabim za ugibanje Vaših rebusov. Dolgo sem poizkušala, a slednjič sem le uganila. Vesela bi bila, ako bi tudi moje pisemce in rešitev priobčili v prihodnji številki.

Mnogo pozdravov od

Vere Plavšakove, Julke Hribarjeve, Milice Šulnove, Marije Ferencičeve in Božene Deklevove.

Odgovor:

Ljube deklice!

Pravzaprav: šmentana dekleta! Katera pa je tista, ki se prvič oglaš? Podpisanih vas je petero, a jaz naj sedaj pravo izvoham, da ne bo zamere in morda kar pet povešenih noskov! Hencajte vendar, da ste tako razkuštranih misli! Da bi vas koklja brežnila! (Pa brez zamere!)

*

Dragi g. Doropoljski!

Oprostite, da se tudi mi pohorski »Zvončkarji« oglasimo v Vašem koticu. 17 nas je, ki že težko pričakujemo prihodnje številke, ko bo Kekec zopet doživel nekaj novega. Mi »Zvončkarji« radi čitamo lepe povesti in prosimo, da bi jih bilo v prihodnjih številkah mnogo in prav lepih novosti. Radi hodimo v šolo, kjer nas g. učitelj Ernest Vranc mnogo koristnega nauči. On nam je tudi naročil »Zvonček«. Igrali smo že dve igri in jako bi nas veselilo, če bi našli katero v »Zvončku«. Lepo Vas prosimo za odgovor v Vašem koticu.

Vdano Vas pozdravlja v imenu 17 »Zvončkarjev« II. razreda osnovne šole v Puščavi na Pohorju

Mara Hauptmanova.

Odgovor:

Ljuba Mara!

V današnjem »Zvončku« čitaš gledališki prizor, ki naj vsaj deloma ustreza Tvoji želji. Opozarjam Te na zbirko »Šolski oder«, ki objavlja za šolsko mladino primerne gledališke igre. Tam dobiš vsega, kar si srce poželi. Česar pa še ni, to se polagoma dopolni. Iz malega raste veliko.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se odločila, da Vam pišem nekoliko vrstic. »Zvonček« jako rada čitam. Najbolj mi ugaja povest »Kekec nad samotnim brezdom«. Rada prebiram pisemca Vaših koticarjev.

Hodim v šesti razred osnovne šole v Središču. Prosim, denite to pisemce v svoj kotic.

Iskreno Vas pozdravlja

Julika Bedjaničeva,
Središče ob Dravi.

Odgovor:

Ljuba Julika!

Lani nas je Kekec razveseljeval, letos nas razveseljuje Jelica. Kaj pa bo prihodnje leto, to Ti povem v prihodnji številki.

*

Dragi g. Doropoljski!

Tudi jaz bi bil rad pri Vaših koticarjih. »Zvonček« dobivam že drugo leto. Jako mi ugaja. Rad hodim v šolo, ker imamo dobrega g. učitelja Julija Novaka. Star sem 11 let in hodim v četrti razred. Na »Zvonček« je naročenih še deset mojih součencev. Imam še sestrico Anico, ki mi časih nagaja, kadar pišem nalogo. Prosim, če bi smel še v drugič kaj pisati.

Iskreno Vas pozdravlja

Stanko Deželakov
v Trbovljah — na Vodi.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Pa vendar nisi hud na svojo sestrico Anico, ki ti časih ponagaja, kadar pišeš nalogo. Porednica mala! Tega gotovo ne dela iz hudobije, nego kar tako iz živahnosti ali — kakor pravimo — ker ji žilica ne da miru. Pa se bo gotovo sčasoma že unesla.

